

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci, v hlavním líčení konaném dne 13.3.2012, v senátě složeném z předsedy JUDr. Vladimíra Hendrycha a přísedících Mgr. Pavly Kubíčkové a Bc. Jany Půrové, rozhodl t a k t o :

Obžalovaná

Julie L.,

roz. Z,, nar. xxx v xxx, trvale bytem xxx,

se podle § 226 písm. c) tr. řádu

zprošťuje

obžaloby Krajského státního zastupitelství v Ostravě, pobočky v Olomouci 2 KZV 59/2010 ze dne 8. 6. 2011, pro skutek, kterého se měla dopustit tím, že

dne 14. 8. 2010 kolem 14,10 hod., v místě trvalého bydliště v xxx, na ulici xxx, v podnapilém stavu, po předchozí hádce bodla nožem o délce čepele 17 cm do oblasti hrudníku svého manžela Reného L., nar. xxx, v úmyslu ho usmrtit, kterému tak způsobila bodnou ránu hrudníku vlevo, délky cca 3 cm lokalizovanou asi 2 cm pod levou klíční kostí v úrovni střední klíčkové čáry pronikající přes stěnu hrudní do levé pohrudniční dutiny, spojené s přítomností vzduchu a krve v levé pohrudniční dutině a malého množství vzduchu v měkkých tkáních mezihrudí, přičemž došlo ke krevní ztrátě cca 1.000 ml, v důsledku čehož byl bezprostředně ohrožen život poškozeného a k jeho úmrtí nedošlo jen díky včasnému poskytnutí vysoce kvalifikované lékařské péče,

t e d y   jednání bezprostředně směřovalo k tomu, aby jiného úmyslně usmrtila, avšak k dokonání činu nedošlo,

č í m ž   m ě l a   s p á c h a t

pokus zločinu vraždy podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku k § 140 odst. 1 tr. zákoníku,

neboť nebylo prokázáno, že tento skutek spáchala obžalovaná.

Podle § 229 odst. 3 tr. řádu se poškozená Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR, územní pracoviště Přerov, Smetanova 9, odkazuje se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

O d ů v o d n ě n í :

U zdejšího soudu byla dne 8.6.2011 podána státní zástupkyní Krajského státního zastupitelství v Ostravě, pobočka v Olomouci, pod sp.zn. 2KZV 59/2010 obžaloba na Julii L., která se měla dopustit pokusu zločinu vraždy podle §§ 21 odst. 1, 140 odst. 1 tr. zákoníku, a to způsobem, který je popsán ve výrokové části tohoto rozsudku.

Obžalovaná **Julie L.** byla v průběhu vedeného řízení vyslechnuta opakovaně, jak policejním orgánem, tak nalézacím soudem. V obou případech obžalovaná využila svého zákonného práva a odmítla vypovídat.

Opakovaně byl vyslýchán také poškozený René L. Jedná se o manžela obžalované, který jak v přípravném řízení, tak v hlavním líčení využil svého zákonného práva a odmítl vypovídat.

Jak policejním orgánem, tak následně, po podání obžaloby, byly ve věci vyslyšány zejména osoby, které se dostaly do kontaktu s René L. poté, co bylo nahlášeno jeho poranění operátorce Zdravotní záchranné služby Olomouckého kraje.

Jako svědek byl vyslechnut Karel T. Policejní orgán úkon provedl dne 25.2.2011. Svědek v kritické době pracoval jako řidič sanitního vozidla a v kritické době zasahoval na místě, kde se nacházel poškozený. Z vyjádření svědka je zřejmé, že na místo přijel společně se zdravotním bratrem Alešem K. a lékařem MUDr. P. Na místo jejich posádka mohla dorazit mezi 17,00 a 18,00 hod. Operátorkou byl zřejmě vyrozuměn, že jedou k zákroku, který souvisí s osobou, která snad měla utrpět bodnořezné poranění, zraněným měl být nějaký muž. V době, kdy na místo přijeli, už před domem stál uniformovaný policista, byla zde také žena, která jim řekla, že pracuje jako zdravotní sestra. Ví, že zasahovali v bytě manželů L. Poškozený René L. se nacházel v jednom z pokojů bytu, svědkovi se vybavilo, že cestou do pokoje viděl krevní stopy na podlaze. Zraněný muž ležel na posteli, byl již prvotně ošetřen, měl kolem horní části trupu omotan nějaký obvaz nebo ručník. Krev tím neprosakovala. Jejich posádka na místě provizorní obvaz sejmula, lékař později rozhodl o převozu zraněného do Fakultní nemocnice v Olomouci. To souviselo s tím, že stav zraněného byl hodnocen jako poměrně vážný. Předpokládalo se, že poškozený utrpěl ztrátu většího množství krve. Pacient byl v té době bledý, příliš nekomunikoval. Svědkovi se vybavilo, že poškozený sice nikoho nejmenoval, neustále však opakoval větu „ona mě bodla“. Někdo se poškozeného zřejmě ptal, kdo ho bodl, svědek si však nevzpomněl, zda na to poškozený nějak reagoval. Svědek uvedl, že registruje i přítomnost přítelkyně nebo manželky poškozeného v bytě, byla dosti hysterická, neustále jim bránila v ošetřování René L. Nereagovala na jejich výzvy, proto ji musel vzít bokem přítomný policista. Žena, která byla v bytě přítomna, nejevila žádné známky poranění. Tato žena se nijak nevyjadřovala k okolnostem, za kterých došlo k poranění René L. V celém bytě byl silně cítit alkohol, alkohol byl evidentně cítit také z přítomné ženy, pravděpodobně také z poškozeného. Při prohlídce poškozeného zjistili, že má bodnou ránu na levé části hrudníku, spíše nahoře, někde nad prsem. Šlo pouze o jednu bodnou ránu, dalšího zranění si nevšimli. Svědek uvedl, že ví o tom, že lékař se přítomných ptal, čím byl poškozený bodnut, resp. kde se nachází nůž, kterým byl úder veden. Neví ale, jak mu bylo odpovězeno. Sám si nevšiml žádného zraňujícího nástroje, který by byl potřísněn od krve.

Obdobně se svědek Karel T. k projednávané události vyjádřil v hlavním líčení, které bylo provedeno dne 6.9.2011. I zde svědek konstatoval, že z projevu poškozeného bylo zřejmé, že ho bodla žena. Ví, že s poškozeným hovořili i jeho kolegové, neví ale, o čem řeč byla. Je možné, že někdo z kolegů se mu svěřil s tím, že mu L. řekl, že ho někdo bodl, přesně si ale na tuto událost nevzpomíná. Poškozený podle Karla T. nemluvil o tom, že by si zranění způsobil sám. Nehovořil ani o tom, že by ho bodl nějaký muž, jeho vyjádření bylo konstantní, vždy hovořil o tom, že ho bodla žena. Karel T. upřesnil, že pokud poškozený hovořil o okolnostech, za kterých poranění utrpěl, nešlo o jeho spontánní projev, takovou informaci sdělil zřejmě na dotaz lékaře. Takové situaci mohl být přítomen i zdravotní bratr Aleš K. Z vyjádření svědka lze též dovodit, že poškozený se jim svěřil s tím, že poranění se mu stalo v dřívější době, než ve které na místě reálně zasahovali. Neřešil s ním, proč záchranku volal až s takovým velkým časovým odstupem.

Jako svědek byl vyslechnut Aleš K. V přípravném řízení se tak stalo dne 1.3.2011. Svědek uvedl, že dne 14.8.2010 měl službu, jako člen výjezdu se účastnil ošetření pacienta René L. Neví přesně, ve které době se výjezd odehrál, určitě šlo ale o odpolední hodiny. Na místě v době, kdy

přijeli, byla už policie. Po vstupu do bytu zjistili, že poškozený ležel na posteli, byl provizorně ošetřen, ovázan na hrudníku. Po příchodu provizorní ošetření sundali, potřebovali totiž zjistit rozsah poranění. Registrovali, že muž má poraněný hrudník. Toho muže se ptali na okolnosti, za kterých ke svému zranění přišel. Muž jim tvrdil, že poranění utrpěl asi kolem 10,00 hod. dopoledne téhož dne, ke způsobu vzniku poranění se však příliš nechtěl vyjadřovat. Muže ošetřili a následně jej s ohledem na charakter poranění převezli do Fakultní nemocnice v Olomouci. Osobně si v bytě nevšimli ničeho, čím by poranění poškozenému mohlo být způsobeno. Když potom René L. převáželi do Fakultní nemocnice, ve vozidle se jej znovu ptal, co se mu stalo. On mu řekl něco v tom smyslu, že si poranění způsobil sám, říkal snad, že spadl na nůž, přesně si již ale nevybavuje slova, která poškozený tehdy použil. L. tehdy řekl, že jeho verze mu nepřijde příliš pravděpodobná, on na to reagoval, že se k okolnostem vzniku poranění nechce blíže vyjadřovat. Proto se ho už dále i s ohledem na jeho zdravotní stav nevyptával, co se stalo. Závěrem své výpovědi svědek dodal, že L. viděl i v pozdější době, tehdy přišel do Nemocnice v Hranicích s nějakou komplikací, která souvisela se zraněním, jež utrpěl 14.8.2010. Zajímalo jej i tehdy, jak L. ke svému poranění přišel, ptal se jej, jak se sám na událost s odstupem času dívá, L. mu ale striktně řekl, že se s ním o tom bavit nebude.

Obdobně Aleš K. vypovídal v hlavním líčení, které bylo provedeno dne 6.9.2011. V průběhu tohoto úkonu byl svědek seznámen v tvrzení kolegy Karla T., že René L. v bytě prohlásil, že mu zranění způsobil „ona“. Svědek konstatoval, že na něco takového si nevzpomíná. Z vyjádření svědka lze dovodit, že spíše než řidič bývá v kontaktu s poraněnou osobou on jako zdravotník a také lékař. Neumí si vysvětlit rozdíl mezi vlastním tvrzením a výpovědí Karla T. Svědek uvedl, že posádka záchranné služby, která je na zákroku, o situaci hovoří i zpětně, probírají, zda jejich zákrok byl správný. Charakter poranění nasvědčoval tomu, že poškozeného spíše někdo bodl, než že by si poranění způsobil sám. I v rámci diskuze s kolegy takové podezření zřejmě zaznělo. Zopakoval, že od poškozeného nikdy neslyšel nic jiného, než že si poranění způsobil sám, resp. že se o věci nechce bavit. I z výpovědi, kterou učinil Aleš K., lze dovodit, že mezi dobou, kdy poškozený utrpěl poranění a okamžikem, kdy jej ošetřovali, uplynula určitá doba. Osobně jej překvapilo, že poškozený snad tvrdil, že v mezidobí se i vykoupal. Když na místo přijeli, zranění poškozeného nekrvácelo. I to nasvědčovalo tomu, že zranění bylo způsobeno o mnoho dříve. Když se jej na to ptal, poškozený říkal, že poranění utrpěl někdy kolem 10,00 až 11,00 hod. dopoledne.

MUDr. Marek P. byl jako svědek v přípravném řízení vyslechnut dne 21.3.2011. Uvedl, že mimo jiného pracuje také jako lékař na Záchrané službě Olomouckého kraje. Vybavilo se mu, že předmětného dne, někdy v pozdních odpoledních hodinách, zasahoval společně s kolegy K. a T. v bytě u poškozeného Reného L. V bytě byli policisté, zraněný muž a nějaká žena. Zraněného se ptal, co a jak se mu stalo. Poškozený říkal, že někdy dopoledne, při přípravě obědu, nešťastnou náhodou upadl a bodl si nůž do levé části hrudníku. Odpoledne, někdy před oznámením té události, mu pak údajně začala z rány téci krev v koupelně. Muž měl skutečně v oblasti, kterou udával, bodnou ránu. V době, kdy na místě zasahovali, na ní měl zřejmě přiložený již nějaký provizorní obvaz, který mu museli sundat. Poškozeného a přítomné ženy se ptali na zraňující nástroj, kterým poranění vzniklo, určitě ho ale neviděl. V bytě, zejména v koupelně a na chodbě, registroval větší množství krve, odhadem šlo aspoň o jeden litr. Proto rozhodli o převozu na urgentní příjem Fakultní nemocnice v Olomouci. Poškozený mu rozhodně neřikal nic v tom smyslu, že by ho bodla manželka.

Obdobně se MUDr. Marek P. jako svědek k projednávané události vyjádřil v hlavním líčení dne 8.11.2011. I z vyjádření tohoto svědka je zřejmý časový odstup mezi dobou, kdy poranění mělo být poškozenému způsobeno a okamžikem, kdy sami na místě zakročovali. Svědek uvedl, že vnímá existenci i další varianty, jak poškozenému mohlo poranění být způsobeno, bylo řečeno, že mohl být bodnut svou družkou. Osobně ale nic takového neslyšel. Takovou informaci má zprostředkovanou, domnívá se, že v tomto smyslu mohl hovořit kolega K. Svědek byl seznámen s tím, jak situaci související se vznikem poranění ve své výpovědi popsal Karel T. Reagoval na to tak, že osobně slyšel jenom to, co sám vypověděl.

V hlavním líčení dne 8.11.2011 byl jako svědek vyslechnut MUDr. Ctirad S., který měl kritického dne službu na urgentním příjmu ve Fakultní nemocnici v Olomouci a přebíral poškozeného. Uvedl, že na projednávaný případ si vzpomíná, před dnešním výslechem se totiž o věci bavil na chodbě s kolegou ze záchranky. Svědkovi se vybavilo, že nakolik poškozený měl poranění utrpět v dopoledních hodinách, na urgentní příjem byl přivezen s vícehodinovým zpožděním. Svědek uvedl, že poškozený mu řekl, že zranění si způsobil tak, že nějak upadl na nůž. Při přijetí poškozeného se urgentním příjmem nesla informace, že poranění měla L. způsobit jeho manželka. Pro něj ale směrodatné bylo to, co mu řekl samotný poškozený. Na událost se jej výslovně ptal, poškozený mu zcela jistě neřekl, že by mu poranění způsobila manželka. Pro úplnost zdejší soud dodává, že svědek vypovídal obdobně jako v přípravném řízení (č.l. 230 a násl.)

Jako svědkyně byla vyslechnuta také Vlasta L., v přípravném řízení se tak stalo dne 23.3.2011. Svědkyně uvedla, že bydlí v tomtéž domě, jako manželé L. V domě nejdříve bydlel L., L. se k němu přistěhovala v pozdější době poté, co uzavřeli sňatek. Zatímco v předchozí době byl L. v zásadě bezproblémový nájemník, situace se změnila po příchodu jeho manželky. Manželé L. se tehdy často vraceli domů v podnapilém stavu, byli hluční. Bylo běžné, že z bytu L. byly slyšet hádky. Asi jen v jenom případě po hádce na L. viděla, že má monokl. Na L. nikdy nějaké zranění nezaregistrovala.

K projednávané události svědkyně uvedla, že si datumově již přesně nevybaví, kdy se to stalo, určitě šlo ale o léto roku 2010, zřejmě měsíc srpen. Sama se tehdy domů vracela po čtvrté hodině odpoledne, u domu již stála policie v uniformě. Zjistila, že u L. byly otevřeny dveře, ve kterých stála L., od pohledu jí přišla jako opilá. Viděla krev, která se nacházela na podlaze v chodbě bytu za vstupními dveřmi. Krev viděla i na dveřích a na stěně. Policisté začali s L. řešit, co se stalo, ona říkala něco v tom smyslu, že snad manžel upadl. Protože je zdravotní sestra, po nějaké době vstoupila do bytu L. L. byl při vědomí, měl otevřené oči, bylo vidět, že ji registruje. Připadal jí vyděšený. Ležel na levém boku, takže hned ani neviděla jeho poranění. Ležel ale v tratolišti krve. L. jí říkal, že má propíchnutou plíci. Když ho zvedla, resp. pootočila, všimla si, že mu v okolí srdeční krajiny začala z těla stříkat krev. Přiložila mu kompresní obvaz, který měl zabránit dalšímu krvácení, použila i ručník, o který požádala L. L. do tohoto děje prakticky nezasahovala. Když L. provizorně ošetřila, vzápětí na místo přijela záchranná služba, která si jej převzala k dalšímu ošetřování. Potom byt L. opustila. Kromě policistů, záchranářů a L. samotných se v bytě nikdo další nenacházel. Za dobu, co byla v bytě, ani od L., ani od L. neslyšela, co se stalo, proč L. vlastně zranění utrpěl. V pozdější době, když L. odvezla záchranka, policisté L. vyslyšeli venku na ulici, bylo slyšet, že se ji na tu událost vyptávají, L. jim říkala něco v tom smyslu, že L. měl upadnout. Slyšela, jak L. mluví něco o noži, říkala něco, že k úrazu mělo dojít v koupelně. Osobně s L. na toto téma ale nikdy nemluvila.

Obdobně se Vlasta L. k projednávané události vyjádřila jako svědkyně v hlavním líčení, které bylo provedeno dne 22.12.2011. Konstatovala, že dodnes vlastně ani neví, co se v bytě L. odehrálo. Když registrovala hovor L. s policisty poté, co byl odvezen poškozený do nemocnice, slyšela, že se jí policisté ptali na to, zda manžela bodla. Odpověď na tuto otázku ale nezná, výslovně neslyšela, že by se L. policistům k něčemu takovému přiznala.

Nalézací soud jako důkaz provedl i protokoly o svědeckých výpovědích, které učinili Josef V., Vlasta R., Kamila Š. a Lukáš V. Tyto osoby soudem nebyly vyslýchány osobně v hlavním líčení, protokoly pořízené v přípravném řízení byly za splnění zákonných podmínek přečteny dne 13.3.2012. Jde o svědky, kteří buď využili svého zákonného práva a odmítli k věci vypovídat (syn obžalované Lukáš V.), resp. osoby, které se k projednávané události blíže nebyly schopny vyjádřit. Z tohoto důvodu proto výpovědi jmenovaných svědků v tomto odůvodnění nejsou blíže rozebírány.

Nalézací soud zvažoval, zda v hlavním líčení provede výslech pprap. Tomáše U., Dis., případně dalších policistů, kteří zasahovali na místě činu. Podrobně se zabýval údaji, které vyplývají z úředních záznamů na č.l. 2 a násl., kde je zejména pprap. Tomášem U., Dis. popisován stav, který policejní hlídkou byl na místě zaregistrován. Přitom soud dospěl k závěru, že údaje vyplývající z konkretizovaných úředních záznamů nezakládají důvody k osobnímu výslechu policistů v hlavním líčení.

Jako důkaz soud prováděl také celou řadu znaleckých posudků.

Znalecký posudek byl vypracován především z **oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství**. Znalec MUDr. Marek Vitovják se již v přípravném řízení zabíral okolnostmi, za kterých poškozený René L. utrpěl své poranění. Znalec konstatoval, že René L. byl dne 14.8.2010 ošetřen s bodnou ránou hrudníku vlevo, délky asi tří centimetrů, která byla lokalizovaná asi dva centimetry pod levou klíční kostí v úrovni střední klíčkové čáry pronikající přes stěnu hrudní do levé pohrudniční dutiny. Při ošetření byla zjištěna přítomnost vzduchu a krve v levé pohrudniční dutině, přítomnost malého množství vzduchu v měkkých tkáních mezihrudí, krevní ztráta poškozeného byla odhadnuta na zhruba jeden litr. Z charakteru poranění levé poloviny hrudníku René L. lze důvodně dovodit, že bylo způsobeno zevním mechanickým násilím hroznatým předmětem, tzn. bodným či bodnořezným nástrojem, který v okamžiku vzniku zranění směřoval proti tělnímu povrchu poškozeného. Ke vzniku poranění bylo zapotřebí vyvinout násilí ne příliš velké intenzity, určitě ale nemohlo jít například o násilí zanedbatelné. Takový závěr souvisí s tím, že v konkrétním případě nedošlo k poranění například kosti či chrupavky. Nakolik ošetřující lékaři zranění poškozeného popisovali jako bodné, podle znalce se i s ohledem na charakter předpokládaného zraňujícího nástroje, kterým mohl být kuchyňský nůž, mohlo jednat spíše o zranění bodnořezné. Již ošetřující lékař poškozeného MUDr. Ctirad S. vyslovil předpoklad, že možnost vzniku poranění pádem poškozeného na nůž lze téměř s jistotou vyloučit, takový mechanismus je velmi nepravděpodobný. Z údajů ošetřujícího lékaře lze dovodit, že zraňující nástroj pronikl do levé hrudní dutiny ve směru své dlouhé osy zepředu dozadu, shora dolů. Rovněž znalec, který posudek vypracoval, dospěl k závěru, že možnost vzniku předmětného bodnořezného poranění hrudníku náhodným upadnutím poškozeného na nůž lze prakticky s jistotou vyloučit. Vznik poranění lze velmi dobře vysvětlit jednorázovým útokem pachatelovy ruky ozbrojené kuchyňským nožem vedeným proti tělu poškozeného, nejspíše za situace, kdy byli útočník a poškozený ve vzájemném

čelním postavení, například i sedící na židli. Znalec konstatoval, že podle jeho poznatků ještě v době vypracování posudku u poškozeného měla trvat pracovní neschopnost. Posudek byl přitom vypracován dne 27.10.2010. V konkrétním případě délka léčení byla ovlivněna i následnými komplikacemi, zejména záněty probíhajícími v levé pohrudniční dutině. Poškozenému bylo z medicínského hlediska způsobeno závažné poranění. Pokud by mu nebyla poskytnuta bezprostřední kvalifikovaná lékařská pomoc na úrovni současného stavu lékařské vědy, bylo by jeho zdraví bezprostředně ohroženo, byl by bezprostředně ohrožen i jeho život. V konkrétním případě zdraví ohrožujícím momentem bylo nejenom krvácení do hrudní dutiny z poraněných mezižeberních cév, ale také skutečnost, že došlo k otevření hrudní dutiny navenek s průnikem vzduchu do hrudní dutiny, provázené vznikem tzv. pneumotoraxu a zavlčením infekce do dutiny hrudní.

Znalec i v hlavním líčení situaci popsal obdobně, jako v písemném vyhotovení znaleckého posudku. Stalo se tak dne 8.11.2011. Z vyjádření znalce lze dovodit, že pokud připouští vznik zranění poškozeného nikoliv v důsledku útoku druhé osoby, souvisí to výlučně se skutečností, že poranění vzniklo u poškozeného v místě, které je dobře dosažitelné vlastní rukou. Prakticky všechny další skutečnosti ale svědčí proti možnosti, že by poranění poškozeného vzniklo jinak než úderem ozbrojené ruky jinou osobou. V hlavním líčení znalec upozornil také na skutečnost, že vedeným útokem poškozenému mohla vzniknout i další podstatně závažnější poranění, než se stalo v konkrétním případě. Například každý laik ví, že v levé pohrudniční dutině se nachází životně důležité orgány, mezi ně patří srdce, plíce a podobně. Za takového stavu nelze vyloučit i možnost vzniku smrtícího poranění. Vzhledem k lokalizaci poranění v konkrétním případě mohlo dojít k protěti podkličkové tepny, což je tepna velkého kalibru, jsou známy případy, kdy v důsledku poranění této tepny dochází k vykrvácení poškozeného. Znalec připustil, že je možný vznik poranění poškozeného v dopoledních hodinách a následující ošetření až s několikahodinovým časovým odstupem. Tomu podle znalce nasvědčuje i vznik tzv. ventilového pneumotoraxu v konkrétním případě. Z vyjádření záchranářů lze dovodit, že popisovali bledost, pocení poškozeného, to jsou příznaky šokového stavu, který vede k dechové tísní a k akutnímu přetížení oběhového systému poškozeného.

Znalecký posudek byl také vypracován **z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie**. Znalec MUDr. Jan Bilík ještě v přípravném řízení řešil problematiku duševního stavu obžalované. Dospěl k závěru, že Julie L. netrpí žádnou psychickou poruchou nebo chorobou. V kritické době se nacházela ve stavu středně těžké alkoholové ebriety prosté. To u ní mohlo vést ke střednímu zmenšení jejích rozpoznávacích a ovládacích schopností. Určitě u ní nešlo o patickou opilost. Pobyt obžalované na svobodě není z psychiatrického hlediska nebezpečný a nevyžaduje žádné opatření medicínského charakteru.

Znalecký posudek vypracovaný MUDr. Bilíkem byl za splnění zákonných podmínek přečten v hlavním líčení dne 13.3.2012.

Problematiku duševního zdraví obžalované řešil i další **posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinické psychologie**, který byl vypracován MUDr. Bohumilem Navrátillem a PhDr. Jaroslavou Holickou. Znalci zde dospěli v zásadě ke stejným závěrům, jako znalec MUDr. Jan Bilík. V hlavním líčení dne 6.9.2011 znalec z odvětví psychiatrie uvedl, že u Julie L. jistě nedošlo k úplnému vymizení rozpoznávacích a ovládacích schopností. To souvisí s tím, že jednání,

kteřého se měla dopustit, vyžadovalo určité logické uvažování a psychomotorickou koordinaci. V následující době pak nebyla dezorientovaná, zmatená a nechovala se neadekvátně dané situaci. Nebyla u ní zjištěna extrémní hladina alkoholu v krvi, navíc je zvyklá na konzumaci alkoholu. Podle znalce obžalovaná určitě nejednala v patologickém afektu. Znalkyně z odvětví klinické psychologie pak upozornila na skutečnost, že u Julie L. byly zjištěny sklony k agresivitě, nemají však patologické rozměry. Rovněž tito znalci nenavrhli uložení nějakého ochranného léčení obžalované.

Znalecký posudek byl vypracován také z oboru **zdravotnictví, odvětví toxikologie**. Znalec RNDr. Petr Ondra, CSc. shodně v přípravném řízení i v hlavním líčení dovodil, že po provedení zpětných propočtů se mohla koncentrace ethanolu v krvi Julie L. v kritické době pohybovat v rozmezí mezi 2,68 až 3,20 g/kg, za předpokladu, že veškerý požitý alkohol byl vstřebán dne 14.8.2010 ve 14,00 hod. V případě René L., za stejných podmínek, se pak rozmezí mohlo pohybovat mezi hodnotami 2,02 až 2,40 g/kg. V obou případech jde o střední stupeň opilosti, v případě Julie L. se však uváděné hodnoty již blíží těžkému stupni opilosti.

Jako důkaz nalézací soud prováděl i další znalecké posudky, například z oboru kriminalistiky, odvětví genetika, odvětví kriminalistická trasologická expertiza a podobně. Výsledky provedených kriminalistických analýz však pro rozhodnutí ve věci nejsou významné, proto v tomto odůvodnění tyto důkazy nejsou blíže rozebírány.

Jako důkaz nalézací soud prováděl též listinné materiály. Z nich za nejvýznamnější považuje tyto:

- protokol o ohledání místa činu, fotodokumentaci a další materiály (č.l. 5 - 32).
- lékařské zprávy (č.l. 35 - 37), ze kterých je zřejmé, že na Julii L. bylo dne 14.8.2010 zjištěno zranění spočívající ve zhmožděné očníci, které jí mělo být způsobeno manželem při fyzické potyčce asi týden předtím.
- protokol o prohlídce těla a fotodokumentace, které zachycují poranění obžalované (č.l. 39 a násl.).
- lékařskou zprávu pořízenou MUDr. Markem P. dne 14.8.2010, ve které je konstatováno, že René L., u kterého byla zjištěna bodná rána hrudníku v levé oblasti, jako příčinu vzniku poranění udával pád na nůž kolem 11,00 hod. dopoledne (č.l. 57).
- lékařskou zprávu pořízenou na oddělení urgentního příjmu Fakultní nemocnice v Olomouci dne 14.8.2010 MUDr. Ctíradem S., ze které je zřejmé, že u René L. byla diagnostikována bodná rána hrudi vlevo, přičemž pacient udává, že upadl na nůž a bodl se do levé strany hrudníku.
- přepis části telefonátu, ve kterém se Julie L. dožaduje příjezdu ZZS Olomouckého kraje v souvislosti s bodným poraněním, které utrpěl její manžel (č.l. 180 - 181). V průběhu celého zaznamenaného rozhovoru se Julie L. nevyjádřila k mechanismu, v důsledku kterého manžel zranění utrpěl.

Z provedených důkazů nalézací soud dovodil, že je v souladu s objektivní realitou tvrzení obžaloby, že René L. dne 14.8.2010 utrpěl bodnořezné poranění v levé části svého hrudníku.

Takový závěr je zřejmý prakticky ze všech důkazů, které byly provedeny, zejména ze svědeckých výpovědí osob, které se podílely na ošetřování poškozeného, z příslušných lékařských zpráv a samozřejmě také ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, který v souvislosti se vznikem poranění poškozeného byl vypracován. Obžaloba tvrdí, že René L. své zranění utrpěl kolem 14,10 hod. v místě svého bydliště. S ohledem na provedené důkazy lze za nesporné považovat, že René L. byl skutečně poraněn ve svém bytě. Nálezací soud se však neztotožňuje s argumentem státního zastupitelství, že poškozený své zranění utrpěl dne 14.8.2010 až v odpoledních hodinách. Z podané obžaloby, ani z dalších rozhodnutí orgánů činných v přípravném řízení nelze dovodit, na základě jaké skutečnosti je závěr o době, kdy ke spáchání činu mělo dojít, postaven. Podle zdejšího soudu provedené důkazy naznačují, že poranění poškozeného vzniklo již v dopoledních hodinách dne 14.8.2010. V tomto smyslu byli poškozeným informováni záchranáři, kteří René L. poskytovali prvotní ošetření a v této souvislosti za významné soud považuje, že tato argumentace poškozeného nebyla zpochybněna ani ošetřujícími lékaři, ani znalcem z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství. Všichni jmenovaní totiž připustili i vícehodinnou prodlevu mezi vznikem poranění a dobou, kdy primární ošetření bylo poškozenému poskytnuto.

Je ovšem třeba dodat, že otázka, kdy přesně René L. své zranění utrpěl, nepatřila mezi stěžejní problémy, kterými se nálezací soud musel zabývat. Primárně se totiž soud musel vypořádat s tím, zda předmětné poranění René L. utrpěl při hostilním jednání jiné osoby, nebo v důsledku vlastního zavinění při souběhu nešťastných, nahodilých okolností. Z provedených důkazů, zejména ze svědeckých výpovědí osob, které se podílely na ošetření poškozeného, lze totiž dobře dovodit, že zranění si René L. mohl způsobit sám, když upadl na nůž při práci v kuchyni, tyto důkazy ale nasvědčují také tomu, že René L. mohl být bodnut jinou osobou.

Přes určitý stav důkazní nouze daný tím, že obžalovaná i poškozený odmítli vypovídat, nálezací soud dospěl k závěru, že René L. předmětné poranění utrpěl v důsledku útoku jiné osoby. Je sice skuteností, že poškozený se osoby, které mu poskytovaly prvotní ošetření, snažil přesvědčit o tom, že poranění si přivodil sám, svou neopatrností při manipulaci s nožem v kuchyni. Takové prohlášení poškozeného však stojí izolovaně, nemá oporu v ostatních provedených důkazech. Za významné soud považuje, že každý z ošetřujících lékařů s ohledem na charakter předmětného poranění označil verzi poškozeného ohledně vzniku poranění jen za velmi málo pravděpodobnou. Naprosto zásadní je pak v daných souvislostech vyjádření znalce z odvětví soudního lékařství, který rovněž konstatoval, že vznik poranění mechanismem, který udává samotný poškozený, lze prakticky s jistotou vyloučit. Konečně nelze přehlédnout, že jedna z osob, která se podílela na prvotním ošetření, konkrétně Karel T., upozornil na skutečnost, že se mu poškozený svěřil s tím, že jej bodla jiná osoba. Okruh uvedených důkazů podle zdejšího soudu umožňuje konstruovat závěr, že René L. své poranění dne 14.8.2010 utrpěl v důsledku útoku vedeného jinou osobou v kategorické poloze.

Takový poznatek však sám o sobě ještě není způsobit k vyslovení dalšího závěru, že osobou, která René L. zranění způsobila, byla právě Julie L. Státní zástupce v závěrečné řeči dovodil, že by měla být vyslovena vina Julie L. za pokus zločinu vraždy, kterého se dopustila útokem proti svému manželovi. Státní zástupce se obsáhle věnuje důvodům, pro které by jednání obžalované mělo být právně posouzeno ve shodě s podanou obžalobou, jeho vyjádření však fakticky neobsahuje argumenty, které by obžalovanou s útokem, který proti poškozenému byl

veden, jakkoli spojovaly. Státní zástupce v závěrečné řeči své stanovisko o trestní odpovědnosti Julie L. opírá prakticky o jediný důkaz, a to o svědeckou výpověď Karla T., když konstatuje, že tento svědek vypověděl, že poškozený mu uvedl, že ho bodla paní L. Zdejší soud je toho názoru, že interpretace zmíněného důkazu státním zástupcem neodpovídá reálnému stavu. Karel T. totiž zcela jistě ani v jednom případě, kdy vypovídal, nespecifikoval, kdo měl René L. bodnout, zcela jistě v těchto souvislostech nejmenoval jeho manželku. Svědek když o sporné události vypovídal, vždy hovořil o tom, že René L. říkal, že ho bodla „ona“. Závěr, že se jednalo právě o Julii L. lze tedy vzhledem ke známým skutečnostem pouze dedukovat, svědecká výpověď Karla T. obžalovanou neusvědčuje přímo. To je jeden z důvodů, který podle zdejšího soudu brání ve vyslovení závěru, že zraňující útok proti poškozenému vedla právě jeho manželka.

Za mnohem podstatnější ovšem soud považuje skutečnost, že tvrzení Karla T. o tom, jak jej poškozený informoval ohledně mechanismu vzniku svého zranění, není objektivizováno dalšími důkazy. Přitom by ale tomu tak logicky mělo být. Na místě totiž v této době nezasahoval pouze Karel T., ale i další členové záchranného týmu MUDr. Marek P. a Aleš K. I z výpovědi, kterou učinil Karel T. lze dovodit, že právě zdravotní bratr Aleš K. a lékař MUDr. Marek P. měli být s poškozeným ve větším kontaktu a měli by tedy jim být podrobněji informováni o okolnostech, za kterých své poranění utrpěl. Vyjádření Aleše K. a MUDr. Marka P. jsou však známa, oba svědci vyloučili, že by se jim poškozený svěřil s tím, že mu zranění způsobila jiná osoba, naopak je informoval v tom smyslu, že si zranění přivodil sám v důsledku vlastní neopatrnosti. Vyjádření Karla T. tedy stojí naprosto osamoceně. Není podporováno například ani svědeckou výpovědí Vlasty L., která poškozenému rovněž poskytovala první pomoc a není podporováno ani svědeckou výpovědí MUDr. Ctirada S., který se ošetření poškozeného věnoval po jeho přijetí ve Fakultní nemocnici v Olomouci. Oba jmenovaní svědkové naopak ve shodě s údaji, které poskytli MUDr. Marek P. a Aleš K. uvedli, že poškozený, pokud tak vůbec učinil, se jim svěřoval s tím, že si poranění způsobil sám. Jediným momentem, který vedle výpovědi Karla T. ukazuje na možné zavinění Julie L. je její vlastní vyjádření, které učinila v průběhu znaleckého vyšetření před znalcem MUDr. Bohumilem Navrátilem (viz č.l. 265). V průběhu vlastního vyšetření obžalovaná připustila, že svého manžela bodla po předchozí hádce, bližší okolnosti k tomu ale neuvedla. Současně je třeba zmínit, že informace, kterou obžalovaná poskytla znalci z oddělení psychiatrie je při řešení otázky její viny či nevinu naprosto bezpředmětná. Nejde totiž o údaj, který by byl v řízení vedeném proti Julii L. procesně použitelný. To souvisí s tím, že takové vyjádření obžalovaná neučinila v rámci vlastní výpovědi, po náležitém poučení o svých procesních právech. Nalézací soud tedy k tomuto „doznání“ obžalované v rámci své rozhodovací činnosti nemohl nijak přihlížet.

Vedle již jmenovaných skutečností, které neumožňují spolehlivě vyslovit závěr o vině Julie L. nalézací soud spatřuje i další moment, který takovému postupu brání. Tím jsou časové souvislosti, kterými je daná věc charakterizovaná. Je totiž známo, kdo se v bytě manželů L. zdržoval v době, kdy René L. bylo poskytováno prvotní ošetření. Taková informace však nemá podstatnější informační hodnotu. Bylo totiž prokázáno, že poškozený své poranění utrpěl mnoho hodin předtím, než záchranná služba byla do jeho bytu přivolána. V důsledku skutečnosti, že obžalovaná i poškozený odmítli vypovídat a taková skutečnost není prokazována žádným jiným důkazem, vlastně ani není známo, kdo všechno se v bytě manželů L. zdržoval v době, kdy poškozený své poranění utrpěl. To je podle zdejšího soudu významný okamžik, který i zásadním způsobem může zpochybňovat výklad svědecké výpovědi Karla T. provedený státním zástupcem,

že projev poškozeného nutně a výlučně musí znamenat, že zranění mu bylo způsobeno právě jeho manželkou Julií L.

Z výše uvedeného je zřejmé, že státní zástupce závěr o vině Julie L. konstruuje na základě úsudku, že si jen velmi obtížně lze představit, že by zranění, které si objektivně poškozený nemohl přivodit sám, mu mohl způsobit někdo jiný, než právě Julie L. Takovému úsudku státního zástupce nesporně nahrává neuspořádané, konfliktní soužití obou manželů a jejich sklony k nadměrnému požívání alkoholických nápojů. Ve stavu středně těžké, až těžké opilosti se ostatně oba manželé nacházeli i v kritické době. Je však třeba zdůraznit, že takový úsudek státního zástupce v zásadě nemá oporu v provedených důkazech. Jak o tom je řeč výše, proti Julii L. stojí prakticky jediný důkaz, a to svědecká výpověď Karla T. Tato usvědčující svědecká výpověď je důkaz odvozený, prostředěčný, jde o důkaz nepřímý. Dokazování nepřímými důkazy není vyloučeno. Obecně však platí, že jeden nepřímý důkaz nestačí k prokázání dokazované skutečnosti. K tomu musí být k dispozici více nepřímých důkazů. Nepřímý důkaz má svoji důkazní hodnotu pouze ve spojení s jinými, byť rovněž nepřímými důkazy. Nepřímé důkazy přitom musí tvořit ve svém souhrnu logickou, ničím nenarušenou a uzavřenou soustavu vzájemně se doplňujících a na sebe navazujících nepřímých důkazů, které vcelku shodně a spolehlivě dokazují skutečnost nebo skutečnosti, které jsou v takovém příčinném vztahu k dokazované skutečnosti, že z nich je možno vyvodit jen jediný závěr a současně lze vyloučit možnost jiného závěru (viz R 38/1968-IV., 38/1970-I.). Nepřímé důkazy vedoucí sice k důvodnému podezření vůči obviněnému nevylučující však reálnou možnost, že pachatelem mohla být i jiná osoba, nejsou dostatečným podkladem pro uznání viny obviněného (viz například R 38/1970-I., ÚS 116/2000-n).

Výpověď Karla T. nepochybně naznačuje, že verze obžaloby, že pachatelem útoku, který vedl ke vzniku poranění René L., byla obžalovaná Julie L., může být pravdivá. Objektivně však jde jen o jednu z možných variant, když nelze vyloučit, že zranění mohla René L. způsobit i jiná osoba. Za situace, kdy je Julie L. usvědčována jen jediným nepřímým důkazem, který navíc nekoresponduje s dalšími důkazy, které byly provedeny, je evidentní, že nelze vyslovit vinu Julie L. ve smyslu podané obžaloby, nelze však vyslovit ani její vinu nějakým jiným trestným činem. To souvisí s tím, že za daného důkazního stavu nelze dovést závěr o trestní odpovědnosti obžalované za vznik zranění poškozeného. Existující pochybnosti, za důsledného uplatnění procesní zásady in dubio pro reo, je třeba hodnotit ve prospěch a nikoli v neprospěch Julie L. Soudu tedy nezbylo, než konstatovat, že se sice stal skutek, pro který byla podána obžaloba, současně však nebylo řádně prokázáno, že by tento skutek spáchala právě obžalovaná. Proto bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku, tzn. o zproštění Julie L. podané obžaloby podle § 226 písm. c) tr. řádu.

Se svým nárokem na náhradu způsobené škody se ke trestnímu řízení řádně a včas jako poškozená připojila Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR, Územní pracoviště Přerov. S ohledem na způsob rozhodnutí ve věci, kdy obžalovaná byla zproštěna podané obžaloby, byl poškozený podle § 229 odst. 3 tr. řádu s uplatněným nárokem na náhradu způsobené škody odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení: Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do osmi dnů ode dne doručení písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci.

O odvolání přísluší rozhodovat Vrchnímu soudu v Olomouci.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný, nebo že chybí.

Odvolání musí být v uvedené lhůtě nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu I. stupně také odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části, ve prospěch, nebo neprospěch obviněného.

V Olomouci, dne 13.3.2012

Za správnost vyhotovení:
Lenka Michálková

JUDr. Vladimír Hendrych, v.r.
předseda senátu